

2. Бруханський, Р. Ф. Облік і аналіз у системі стратегічного менеджменту аграрного підприємництва : моногр. / Р. Ф. Бруханський. – Тернопіль : ТНЕУ, 2014. – 384 с.

3. Жук, В. М. Бухгалтерський інжиніринг / В. М. Жук // Зростання ролі бухгалтерського обліку в сучасній економіці: збірник тез та доп. І Міжн. наук.-практ. інтернет-конф. (21.02.2013 р. – К.: ТОВ “Всеукраїнський інститут права і оцінки”, 2013. – С.51-54.

4. Ткач, В. И. Инжиниринговая теория бухгалтерского учета: Квалиметрический учебник / В. И. Ткач, М. В. Шумейко. – Азов : ООО “АзовПечать”, 2013. – 460 с.

5. Шумейко, М. В. Концепция инструментов бухгалтерского инжиниринга / М. В. Шумейко // Terra Economicus. – 2012. – Том. 10, № 1. – С. 72-77.

Віталій Булюк

Херсонська обласна рада

УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНІВ

Ефективна реалізація економічних інтересів території через соціальну політику безпосередньо впливає на якість життя населення, сприяє сталому розвитку регіональної економіки і, відповідно, української економіки в цілому. У зв'язку з цим, актуалізується необхідність дослідження питань пов'язаних із соціально-економічним розвитком регіонів.

Функціонування і розвиток регіонів, як економічних суб'єктів виникнення та реалізації їхніх інтересів, пов'язано з поділом влади, законодавчими умовами та обмеженнями. При цьому слід враховувати, що органи влади регіону, крім висловлення ними інтересів жителів території, мають і власні, відмінні від інтересів платників податків, спрямовані на отримання додаткової вигоди, названої політичною рентою [1].

В умовах трансформації державної власності виникла можливість вивчення регіону як економічного суб'єкта, що володіє якісно певними економічними інтересами. Специфіка їх визначається особливістю укладених економічних відносин, потреб і виконуваних функцій.

Природа економічних інтересів, в основному, розглядається через призму економічних відносин і базується на задоволенні певних потреб. Слід виділити два підходи, коли інтерес виражається як цільова функція потреб і як усвідомлені потреби. З методологічної точки зору економічні потреби утворюються як на рівні окремої особистості, господарюючого суб'єкта, так і на рівні територіального утворення. Система потреб на мезорівні визначається об'єктивними умовами життєдіяльності на даній території, соціальним і культурним розвитком її населення. У цьому зв'язку регіональний інтерес як економічна категорія являє собою об'єктивну необхідність задоволення сформованих і постійно розвиваючихся регіональних потреб в умовах історично певних економічних відносин [2].

В системі економічних інтересів суспільства значну роль відіграє державний економічний інтерес, основою якого виступає державна власність. Даний вид інтересу виступає як загальнонаціональний економічний інтерес. У цьому зв'язку узгодження економічних інтересів регіону із загальнонаціональними є необхідною умовою економічного порядку і розвитку регіону. Такий підхід забезпечує соціальну орієнтацію сучасної економіки, необхідний рівень добробуту для всіх верств населення.

Ефективна реалізація регіональних економічних інтересів обґрунтовується функцією відтворювального процесу на мезорівні з метою задоволення потреб населення даної території і господарюючих суб'єктів. При цьому простежується чітка функціональна залежність між достатністю матеріальної бази і розвиненістю формальних інститутів, особливо в області майнових, земельних та фінансово-податкових відносин, і питаннями реалізації регіональних економічних інтересів [3].

На сучасному етапі розвиток національної та регіональної економік в значній мірі визначається закономірностями загальносвітових, глобалізаційних процесів, які, з одного боку, сприяють збільшенню темпів економічного зростання і, тим самим, забезпечують

можливість задовольняти зростаючі потреби все більшого числа населення планети, а з іншого - тягнуть за собою зростання невизначеності і нестійкість розвитку. Виникаючі обурення носять непрогнозований характер і є дестабілізуючим чинником, що істотно ускладнює управління соціально-економічними процесами. Ці обставини вимагають пошуку шляхів комплексного вирішення економічних, соціальних та екологічних проблем в умовах глобалізації і ставлять проблему переходу країни на модель сталого соціально-економічного розвитку.

Питання сталого розвитку соціально-економічних систем не втрачають своєї актуальності протягом вже багатьох десятиліть. Теорія стійкості соціально-економічних систем має давню історію. Її основи були закладені філософами, математиками, фізиками, біологами. Однак стійкість соціально-економічної системи значно відрізняється від будь-якої іншої стійкості, так як її предметом виступає система, в якій зв'язками між елементами є суспільні відносини людей у процесі виробництва і споживання. Наприкінці ХХ - початку ХХІ ст. проблема сталого розвитку соціально-економічних систем набула особливої гостроти через посилення впливу глобалізації на соціально-економічні процеси [4].

Для вирішення конкретних завдань необхідно розуміти, які властивості системи повинні відтворюватися обов'язково. Якщо деяка властивість системи не спостерігається в принципі або спостерігається з великими труднощами, то стійкість за цією ознакою можна не враховувати. Особливістю і складністю побудови системи економічної безпеки є той факт, що її дієвість практично повністю залежить від людського фактору. Прийняття рішень економічним суб'єктом характеризується необоротністю наслідків, тому вони стають дуже ризикованими через відсутність об'єктивних даних про ймовірність того, що будуть отримані бажані результати [5].

В даний час у вітчизняній теорії регіональної економіки найбільшого поширення набув підхід, в якому об'єкт дослідження представлений локальними аспектами соціально-економічної системи держави та напрямками функціонування і розвитку підсистем національної економіки на різних територіях, їх окремих складових елементів і зв'язків між ними. Економічний простір являє собою володіючу географічними кордонами територію, з розташованими на ній зонами проживання та відпочинку населення, підприємствами різного галузевого профілю з відповідною інфраструктурою та іншими елементами відтворювального процесу [6].

Здійсненню єдиної ефективної державної політики в галузі соціально-економічного розвитку перешкоджає збільшувати неоднорідність організації економічного простору, обумовлена рядом причин: створенням інноваційних кластерів в регіонах, виникненням нових точок і полюсів зростання. На нашу думку, полюс зростання регіону являє собою комбінацію володіючих тенденцією до розвитку і раціонально-обґрунтованого розширення галузей (підприємств), орієнтованих на досягнення сталого економічного зростання на виділеній території.

Для зміни ситуації та скорочення просторової диференціації економічного розвитку необхідно задіяти такі результативні інструменти економіки, як підвищення ефективності регіональної інвестиційної політики і, як наслідок, активності регіонального економічного середовища.

Розглядаючи напрямки розвитку регіональної економіки, необхідно, в першу чергу, дослідити діяльність суб'єктів економічних відносин, представлених комерційними та некомерційними організаціями, особами, які здійснюють індивідуальну підприємницьку діяльність. При цьому, сутність регіонів можна розглядати в розрізі виконуваних ними функцій. З одного боку, вони є представниками публічної влади, здійснюючи регулювання підвідомчій території в рамках нормативно-законодавчих актів, а, з іншого, - власників, що мають право на отримання доходу від здійснення операцій з належним йому майном. Відзначимо, що економічна діяльність господарюючих суб'єктів і регіонів здійснюється відповідно з правовими актами державного та регіонального значення та з дотриманням інтересів всіх учасників економічних відносин.

Досягнення сталого регіонального розвитку являє собою складне поєднання соціально-економічних процесів та облік безлічі складових, факторів і умов, ключовими з яких є розглянуті вище точки або полюси зростання регіону, що характеризуються наявністю зв'язку і взаємозумовленістю між валовим регіональним продуктом та інвестиціями, рівнем розвитку економіки і якістю життя населення регіону.

Література

1. Євдокименко В. Стратегія соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальної одиниці: концептуальний підхід в сучасних умовах / В. Євдокименко // Регіональна економіка. - 2004. - № 2. - С. 104-117.
2. Бюджетна політика у контексті стратегії соціально-економічного розвитку України: у 6 т. / [М.Я. Азаров, Ф.О. Ярошенко, О.І. Амоша та ін.]. - К.: Ін-т економіки та прогнозування НАН України, 2004. - Т. 4: Програмно-цільовий метод у бюджетному процесі. - 2004. - 364 с.
3. Величко В.В. Програмно-цільові методи в управлінні соціальною сферою регіону / В.В. Величко, О.А. Карлова // Економіка та держава. - 2005. - № 12. - С. 74-77.
4. Урсул А.Д. Природа інформації. Філософський очерк / А.Д. Урсул. — М. : Политиздат, 1968. — 287 с.
5. Максимова Т.С. Формування механізму діагностування та прогнозування економічного і соціального розвитку регіонів: дис. ...доктора екон. наук: 08.10.01 / Максимова Тетяна Семенівна – Д, 2004. – 465 с.
6. Економічні проблеми XXI століття: міжнародний та український виміри: Монографія / [В.В. Адамик, О.І. Амоша. Є.В. Савельєв та ін.]. - К.: Знання, 2007. - 595 с.

Андрій Бутов

Тернопільський національний економічний університет

ПЕРСПЕКТИВИ ЗАСТОСУВАННЯ ФІНАНСОВОГО АУТСОРСИНГУ В УПРАВЛІННІ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Функціонування підприємств у ринкових умовах господарювання зумовлює необхідність постійного вдосконалення всіх аспектів їх діяльності, пошуку нових засобів підвищення ефективності та конкурентоспроможності. Останнім часом значного поширення у світовій господарській практиці набуває аутсорсинг, сутність якого полягає у передачі виконання певних функцій підприємства іншим суб'єктам господарювання – спеціалізованим аутсорсинговим компаніям (аутсорсерам) – на контрактних умовах. Світовий ринок аутсорсингу стрімко зростає, створюючи передумови для прискорення розвитку інших його секторів.

Аутсорсинг може здійснюватися у різних сферах діяльності підприємства, тому існують численні різновиди аутсорсингу, які зазвичай поєднують у дві основні групи: аутсорсинг бізнес-процесів і виробничий аутсорсинг. Серед різних видів аутсорсингу бізнес-процесів все більшої популярності у науковців і практиків набуває фінансовий аутсорсинг, а світовий ринок фінансового аутсорсингу динамічно зростає.

Аналіз зарубіжної практики застосування аутсорсингу показав, що аутсорсинг необхідно розглядати як стратегічний інструмент, який дозволяє оптимізувати внутрішні процеси, впровадити в роботу технологічні новинки, вивільнити власні фінансові ресурси для виконання стратегічних завдань, що дозволяють істотно підвищити конкурентні позиції підприємства.

Фінансовий аутсорсинг охоплює послуги у галузі управління, оподаткування та бухгалтерського обліку, фінансово-інвестиційного аналізу й банківського обслуговування [3, с. 41]. Застосування фінансового аутсорсингу дозволяє забезпечити оптимізацію структури капіталу, контроль доходів і витрат, аналіз фінансових показників для прийняття рішень оперативного управління, підвищення ефективності фінансових операцій, оптимізацію податкових платежів тощо.